

Zbrojna wyzwolenicza samoobrona społeczna

Przyczynek do teorii

Scott Crow

2018

Spis treści

Pojęcia obrony	3
Robocza definicja	3
Kilka istotnych różnic	4
Proponowane zasady	5
Refleksje i pytania na temat teorii	5

Pojęcia obrony

Świat trwa w zamięcie od wielu dekad, a przyjdzie mu zmierzyć się z jeszcze większymi kryzysami - począwszy od ekologicznych i ekonomicznych po uciski polityczne i wojny. Te powolne katastrofy będą wymagały nowych podejść, ale także stworzą nowe możliwości. Myślę, że nadeszła pora, abyśmy wszyscy będący częścią społeczeństwa obywatelskiego zastanowili się nad tym, jak chcemy odpowiedzieć - zarówno autonomicznie, jak i zbiorowo - nie oczekując ratunku ze strony tych samych reakcyjnych rządów i korporacji, które najpierw stworzyły owe kryzysy.

W tymże eseju spróbuję naszkicować zbiór potencjalnych praktyk, zastosowań oraz myślenia skupionego wokół wąskiego użycia zjawiska, które nazywam ZWSS (Zbrojna Wyzwoleńcza Społeczna Samoobrona). Ta wyróżniająca się koncepcja korzysta z historii społecznej samoobrony praktykowanej przez wiele grup ludzi na całym świecie oraz czerpie z zasad wyzwolenicznych wywodzących się z tradycji anarchistycznych i antyautorytarnych.

Pojęcie zbrojnej samoobrony społecznej świadczy o wyraźnym rozwoju rozpoczętym od etapu społecznych i politycznych modeli organizacyjnych *grassroot* (czyli oddolnych *mchów* społecznych niesterowanych przez żadne organizacje) oraz pojęć społecznej obrony, które w istocie uciskanym obywatelom zapewniają prawo do obrony swoich interesów „za pomocą wszelkich koniecznych środków”. Oznacza to podpisywanie petycji i głosowanie z jednej strony wachlarza możliwości, aż po pozaprawne metody działań bezpośrednich, powstania lub bunt z drugiej. Partia Czarnych Panter zaangażowała się w obronę społeczną nie tylko poprzez swoje zbrojne patrole, ale także przez programy przetrwania, które otworzyły poradnie zdrowia i darmowe szkoty w biednych dzielnicach zamieszkałych głównie przez osoby czarnoskóre, w których, w innym przypadku, brakowałoby tego rodzaju usług. Esej ten jest próbą krytycznej reewaluacji ZWSS i ma na celu przedstawienie historii i analiz, zbadanie zastosowań i przeniesienie tych lekcji do przyszłych starć, ale także poszerzenie i wzmocnienie naszych taktyki odpowiedzi na kryzys.

Robocza definicja

Zbrojna wyzwolenicza samoobrona społeczna jest wspólną praktyką grupową, która zakłada tymczasowe uzbrojenie się w celach obronnych, stanowiące część większych starć zbiorowej autonomii zgodnie z wyzwoleniczną etyką. Proponuję ZWSS, jako odrębną ideę zrodzoną w wyniku ponownej, obejmującej dekadę oceny historycznego doświadczenia dotyczącego walk zbrojnych oraz obszernych teorii na temat prawa do samoobrony.

Samoobrona zazwyczaj opisuje stosowane przez jednostkę środki zaradcze mające na celu ochronę jej bezpośredniego bezpieczeństwa sobistego oraz czasami jej własności. W USA, o samoobronie mawia się niemalże wyłącznie używając terminologii prawniczej w odniesieniu do „praw” uznanych przez rządy lub konstytucje, a jedynie okazjonalnie jako o prawach człowieka. Ograniczając dyskusję do praw przypisywanych jednostce, takie ramy nie mogą pozwolić na analizę interesów społecznych, przemocy ustrojowej ani ucisku,

czy działań zbiorowych. Dlatego też niniejsza rozprawa całkowicie pomija obronę społeczeństw, a w szczególności polityczne roszczenia ludzi o różnych kolorach skóry, kobiet, emigrantów, mniejszości seksualnych, a także ludzi ubogich.

Spółeczna Samoobrona, w jakiegokolwiek z jej form, nie jest definiowana przez prawa, ale przez etykę bazującą na potrzebie (ochrony) i na zasadach anarchii (bez względu na to, czy jest to tak nazywane, czy nie), zgodnie z którymi grupy ludzi wspólnie sprawują władzę decydując o swojej przyszłości oraz określając, jak odpowiadać na zagrożenia jednocześnie nie polegając na rządach.

Z założenia, ZWSS próbuje wziąć pod uwagę nierozpoznane typy przemocy oraz ograniczenia, z którymi mierzą się zmarginalizowane grupy, aby w miarę swoich możliwości decydować o swojej przyszłości lub wspólnie się bronić. Na przykład, w 1973 r., kiedy Ruch Indian Amerykańskich sięgnął po broń celem obrony „swoich” W czasie okupacji Wounded Knee, działania te podjęto, aby zwrócić uwagę na fatalne warunki życia w rezerwach oraz na przemoc, z jaką mierzyły się ich społeczności, a której powodem był zarówno brak podstawowych usług jak i uzbrojona straż obywatelska. Samo miasto Wounded Knee nie było atakowane, ale było obrazem tego, czemu Indianie Kanadyjscy (lub: rdzenni mieszkańcy) wszędzie stawiali czoła. Stanowisko Ruchu było wyraźnym przykładem zbrojnej samoobrony społecznej, jednak niezbyt zgrabnie wpisuje się w typologię samoobrony.

Kilka istotnych różnic

ZWSS różni się od innych form działań zbrojnych z dwóch głównych powodów. Po pierwsze, jest tymczasowa, jednak zorganizowana. Ludzie mogą szkolić się w zakresie taktyk i bezpieczeństwa użycia broni palnej razem lub indywidualnie, jednak będą wzywani bardziej na zasadach oddziału OSP (Ochotniczej Straży Pożarnej) tylko wtedy, kiedy zajdzie taka potrzeba oraz w odpowiedzi na konkretne okoliczności. Po drugie, i co prawdopodobnie ważniejsze, podział władzy oraz zasady egalitarne są zawarte w etyce i kulturze grupy na długo przed rozpoczęciem jakiegokolwiek konfliktu. Te dwie nadrzędne idee odróżniają ZWSS od większości konfliktów zbrojnych.

Na przykład, prawicowa milicja, jak antyimigracyjne oddziały milicji Minuteman patrolujące wzdłuż granic amerykańsko-meksykańską lub rasistowska milicja w Algiers Point po przejściu Huraganu Katrina nie mają nic wspólnego z charakterem zbrojnej samoobrony społecznej zakorzenionej we wspólnotowych zasadach wyzwoleniczych. Te oddziały milicji budowane są na abstrakcyjnych lękach i poglądach rasistowskich, teoriach spiskowych oraz kulturze macho, gdzie to najsilniejszy lub najgłośniejszy zostaje przywódcą. Zazwyczaj są zorganizowane w hierarchiach o charakterze militarnym i nie ma tam prawdziwej odpowiedzialności wobec ludzi w społeczeństwie obywatelskim ani wobec społeczności, w których owe milicje działają. Takie oddziały milicji aż nazbyt przypominają różnego rodzaju grupy, przed którymi ruchy wyzwolenicze musiały się bronić.

Idąc dalej, zastosowanie zbrojnych taktyk w jakimkolwiek konflikcie lub sytuacji zagrożenia zawsze wykazuje potencjał do przekształcenia tymczasowych środków obrony

w trwałe hierarchie wojskowe, jeśli nie stosuje się świadomych wysiłków w celu przeciwdziałania tej tendencji oraz podziału władzy. Podejście wyzwolenicze jest konieczne, aby minimalizować lub chociaż ograniczyć to zagrożenie.

Proponowane zasady

Element zbrojny nigdy nie powinien stać się centrum, inaczej ryzykujemy przekształcenie się w stale wojsko. Chcąc tego uniknąć oraz najlepiej, jak potrafimy, wyrównać sity, konieczna jest analiza wyzwoleniowa, aby rozwijać uczących się sprawować władzę oraz dla tych, którzy muszą być odpowiedzialni przed swoimi grupami lub społecznościami. Ta struktura wyzwoleniowa zbudowana jest na anarchistycznych zasadach wzajemnej pomocy (współpracy), działaniach bezpośrednich (podejmowaniu działań bez oczekiwania na zgodę władz), solidarności (rozpoznanie, że dobrobyt różnych grup jest ze sobą powiązany) oraz autonomii zbiorowej (społecznym samostanowieniu). Uzbrojenie powinno być używane tylko do celów wspólnego wyzwolenia, a nie w celach zagrabienia władzy na stałe, nawet, jeśli użycie broni mogłoby potencjalnie, a nawet konieczne, spotęgować konflikty. Broń, w żadnym przypadku nie jest pierwszą linią obrony i sięga się po nią dopiero, jeśli inne sposoby rozwiązywania konfliktów zostały wyczerpane.

Użycie broni przynosi długofalowy skutek tylko, jeśli jest częścią struktury podwójnej siły. Podwójna siła oznacza sprzeciw wobec wykorzystywania i ucisku, podczas gdy jednocześnie rozwija inne inicjatywy prowadzące do autonomii i wyzwolenia, jako część zróżnicowanych wysiłków w kierunku samowystarczalności oraz samostanowienia.

Osoby zaangażowane w pracę z bronią powinny posiadać taką samą władzę, jak inni zaangażowani w różne formy obrony społecznej lub samowystarczalności. Noszenie broni powinno być postrzegane, jako uprzywilejowane zadanie, tak samo istotne, jak opieka nad dziećmi, wytwarzanie pożywienia, czy wywóz śmieci - nie bardziej. Aby utrzymać równowagę sił, rolować zadania zbrojne i szkolenia pomiędzy tymi, którzy chcą w nich partycypować. Wszystkie szkolenia z zakresu broni palnej powinny ujmować dynamiczną i rozwijającą się etykę i praktyki wyzwolenicze, oprócz podstaw i bezpieczeństwa. Podczas każdego szkolenia, czy działań, należy kłaść nacisk na kwestionowanie zintemalizowanych założeń w kwestii klasy, płci oraz rasy, aby przerwać charakterystyczną kulturę broni.

Refleksje i pytania na temat teorii

Notatki stanowią jedynie początek. Pozostaje wiele pytań między innymi te dotyczące organizacji, rozważań taktycznych, zniewalającej władzy tkwiącej w naturze broni palnej, odpowiedzialności wobec bronionej społeczności oraz szerszego ruchu społecznego, a w końcu, nadziei na proces demilitaryzacji. Na przykład: czy walki obronne muszą pozostawać geograficznie odizolowane? Czy małe grupy, które łączy wspólnota interesów, są najlepszą formacją dla podziału władzy i ogólnej mobilizacji? W jaki sposób tworzyć kulturę

wsparcia dla tych, którzy angażują się w obronne konflikty zbrojne, szczególnie w odniesieniu do prawa do samoobrony uciskanych z historycznego punktu widzenia ludzi? Jak wyglądają takie zobowiązania do wsparcia? Dodatkowo, do przedyskutowania i rozważenia pozostaje wiele taktycznych przemyśleń i pytań, których celem jest uniknięcie replikacji dominującej kultury broni. Jak sprawić, aby broń i szkolenia z nią związane nie stały się głównym centrum, czy to w kontekście zwyczajów, kultury, czy mitologizacji?

Może nastąpić koniec bezsensownej przemocy, której celem jest zdobycie dominacji lub zasobów. Jednak, jeśli chcemy długofalowo górować nad przemocą, może będziemy musieli na krótko jej użyć.

Dlatego też potrzebujemy zadać sobie trudne pytania dotyczące naszego podejścia i metod. Kiedy zaangażowanie zbrojne jest stosowne? Jak chcielibyśmy, aby wyglądało? W jaki sposób tworzyć kultury cichego lub bezpośredniego wsparcia i włączyć w nie ludzi, którzy sami nigdy nie zaangażowaliby się w obronę zbrojną? Jak zapobiec centralizacji władzy? Kiedy konsekwencje zaczynają przewyższać zyski? Nie ma żadnych planów czy strategii, musimy stworzyć je razem - krok po kroku. Musimy rzucić sobie wyzwanie i przezwyciężyć ograniczenia, które sami na siebie narzuciliśmy oraz pozbyć się z góry przyjętych opinii na temat tego, czym jest opór i wyzwolenie. Kiedy to zrobimy, zyskamy przekonanie o potencjalnym użyciu śmiertelnych narzędzi ze świadomością wyzwolenia. Znaczy to, że musimy zrozumieć, iż wartości podziału władzy i otwartość są równie ważne, jak władza związana z noszeniem naładowanej broni. Broń nigdy nie zaoferuje jedynej odpowiedzi na sprawowanie lub wyrównanie władzy. Tylko my możemy to zrobić, ale może to stać się czynnikiem odstrasającym prawdziwe zagrożenia i może znacznie poszerzyć nasze narzędzia wyzwolenia. Zbrojna Samoobrona Społeczna otwiera możliwość zmiany zasad zaangażowania w starcia. Nie zawsze zmniejsza przemoc, ale może pomóc zrównoważyć nierówność władzy pomiędzy jednostkami i różnymi społecznościami. Nie nawołuję, abyśmy wszyscy sięgnęli po broń, ale jeszcze raz przemyśleli to, jak się bronimy. Możemy marzyć, możemy budować nowe światy, jednak, aby to zrobić, nie możemy zapomnieć o stawianiu oporu na naszych własnych zasadach.

Anarcho-Biblioteka
Dobry pieróg to wywrotowy pieróg

Scott Crow
Zbrojna wyzwolénca samoobrona społeczna
Przyczynek do teorii
2018

Tekst stanowi fragment książki *Setting Sights: histories and reflections on community armed self defense*, pod redakcją Scotta Crow, PM Press 2018

Tłum., *Kara*

pl.anarchistlibraries.net